

Bilag 3.

Henvendelse fra „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“.

Naar „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“ i sin Tid nedsattes paa et Møde i Silkeborg, var det jo nærmest foranlediget ved den Utilfredshed, man mærkede gærede saa at sige overalt i Provinsen, en Utilfredshed, udsprunget af den Følelse, at Hovedstaden tiltrak sig mere og mere alle de Goder, der opstaar ved, at større Institutioner — baade offentlige og private — efterhaanden samler sig der. Man saa, hvorledes Københavns Magt blev større og større inden for det økonomiske Liv, man saa, hvorledes den ogsaa i kulturel Henseende forsynedes med alle mulige Værdier, medens hele det øvrige Land efterhaanden blev mere og mere øde og trykket af denne Uligevægt.

Man prøvede at komme til Bunds i de dybere Aarsager hertil og fandt, at Uligheden i Beskatning var en af Hovedgrundene til Hovedstadens Fremgang og Provinsens Tilbagegang i økonomisk og social Henseende.

Skatteuligheden bevirkede en Tilstrømning til Hovedstaden af Rentiers og Pensionister samtidig med, at alle Uddannelsescentre ophobedes i København, og følgelig maatte Provinsens unge til Stadighed søge derhen og til stor Udgift for Provinsens Beboere afholde de med saadanne Studier forbundne Udgifter. Store Firmaer saa deres Fordel i at have Hovedkontor og Hovedforretning liggende i Hovedstaden med spredte Filialer over hele Landet, Filialer, der slet ikke svarede de Skatter, de ifølge deres Omsætning burde have ydet Provinsen.

Man saa, at netop Skattebyrden i Provinsen var en af Hovedgrundene til Provinsens gradvise Tilbagegang og Forarmelse, og man hilser derfor Indenrigsministerens Plan om at optage dette Spørgsmaal til en Ændring med Glæde.

I beskatningsmæssig Henseende er det nemlig blevet saadan, at jo fattigere en By eller Egn er, desto forholdsvis større bliver Beskatningsprocenten, idet der bliver færre og færre til at bære de nødvendige Udgifter.

Omvendt ser man: jo rigere en By eller Egn er, desto lavere Skatteprocent, og det kan fornuftigvis ikke være en demokratisk Tanke, rent bortset fra, at det for det samlede Samfund betyder en ikke udnyttet Skattekilde.

Naar ca. 60 pCt. af den samlede Skatteindtægt saavel i Provinsens Byer som i Hovedstaden gaar til social Forsorg og til Opfyldelse af de lovmæssigt trufne Bestemmelser om social Forsorg, Hospitalsvæsen, Skolevæsen, Rets- og Politivæsen, og man ser, hvor ringe Indflydelse den enkelte Købstads Styrelse kan have paa disse Udgifter, da er det Udvalgets Ønske og Formaal at søge paavirket det nu nedsatte Udligningsudvalg derhen, at Udvalget overvejer den Tanke at uddrage af kommunal Beskatning og overføre til Staten alle Udgifter af den Art, med Optrækning af en Statsskat til Bestridelse af disse Udgifter.

Indenrigsministerens Forslag gaar ud paa at uddrage 74 Mill. Kr. af en samlet Kommuneskat paa ca. 300 Mill. Kr. og opkræve dette Beløb gennem Staten, men det er kun et Skridt hen ad Vejen og bevirker ikke den fuldkomne retfærdige Udligning, som først naas, naar Overførselen fra Kommuneskat til Statsskat bliver ca. 160—180 Mill. Kr.

Udligningsforslaget inden for Hovedstadskommunerne gaar ogsaa meget dybere end det af Indenrigsministeren for den store, kommunale Udligning foreslaaede, og „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“ henstiller, at der ikke foretages nogen Udligning Hovedstadskommunerne imellem, men at Udligningen alene foretages gennem en samlet Lands-Udligning.

Foranstaaende er en Del af de Betragtninger, som „Udvalget for Provinsen og Hovedstaden“ gerne vil fremsætte over for det højtærede Rigsdagsudvalg.